

AKUZATIV S INFINITIVEM

Akuzativ s infinitivem je polovětná infinitivní vazba, která se skládá z **infinitivu** a ze **jména v akuzativu**, které funguje jako podmět infinitivu. Akuzativ s infinitivem závisí na určitém typu řídicích sloves a neosobních vazeb:

1. Slovesa smyslového vnímání (*verba sentiendi*)

video „vidím“, *audio* „slyším“, *animadverto* „uvědomuji si, vnímám“, *sentio* „cítím, vnímám“, ...

2. Slovesa ústního a písemného vyjadřování (*verba dicendi et declarandi*)

dico „říkám“, *affirmo* „tvrdím“, *nego* „říkám, že ne; popírám“, *respondeo* „odpovídám“, *fateor* „přiznávám“, *confiteor* „přiznávám“, *nuntio* „oznamuji“, *narro* „vypravuji“, *trado* „říkám, předávám“, *scribo* „píšu“, *promitto* „slibuji“, *persuadeo* „přesvědčuji“, *iuro* „přisahám“, *fama est* „je pověst“, ...

3. Slovesa myšlení a vědění (*verba sciendi et putandi*)

puto „myslím si, domnívám se“, *arbitror* „myslím si, domnívám se“, *censeo* „myslím si, domnívám se“, *scio* „vím“, *nescio* „nevím“, *ignoro* „nevím“, *invenio* „zjišťuji“, *cognosco* „poznávám“, *reperio* „zjišťuji“, *statuo* „stanovuji“, *constituo* „stanovuji“, *spero* „doufám“, *notum est* „je známo“, *constat* „je známo“, *apparet* „je zjevné“, *nuntiatum est* „bylo oznámeno“, ...

4. Slovesa vyjadřující citový a hodnotící postoj (*verba affectuum*)

gaudeo „raduji se“, *laetor* „raduji se“, *doleo* „rmoutím se“, *moleste fero* „těžce nesu“, *glorior* „chlubím se“, *miror* „divím se“, *queror* „stěžuji si“, *verisimile est* „je pravděpodobné“, *turpe est* „je hanebné“, *fas est* „je dovoleno“, *nefas est* „není dovoleno“, *bonum est* „je dobré, správné“, *decet* „sluší se“, *dedecet* „nesluší se“, *utile est* „je užitečné“, ...

Vazbu akuzativu s infinitivem uvozují i některá slovesa a neosobní konstrukce s odstínem vůle (*verba voluntatis*), např. *prohibeo* „zakazuji“, *sino* „dovoluji“, *cogo* „nutím“, *patior* „strpím“, *cupio* „toužím“ a další modální slovesa a konstrukce. Po slovesech s odstínem vůle v širším slova smyslu často následují vedlejší věty spojkové. Pravidlům užívání akuzativu s infinitivem, spojkových vedlejších vět a dalších konstrukcí bude věnována pozornost v rámci syntaxe.

V češtině odpovídají akuzativu s infinitivem vedlejší věty podmětné a předmětné, nejčastěji se spojkou „že“ nebo „aby“. V češtině se vyskytuje obdoba latinského akuzativu s infinitivem, která je však mnohem méně rozšířená než v latině. Např.: „Vidím otce (ak.) přicházet (inf).“, tj. „Vidím, že otec přichází.“

V latině se akuzativ s infinitivem tvoří stejným způsobem:

čeština	Vidím	že otec	přichází
	Vidím	otce (ak.)	přicházet (inf.)
latina	<i>Video</i>	<i>patrem (ak.)</i>	<i>venire (inf.)</i>

Latinský akuzativ tedy odpovídá podmětu české věty vedlejší a infinitiv stojí na místě českého přísudku. **Větné členy rozvíjející jméno v akuzativu**, tedy **přívlastek shodný, doplněk a jmenná část přísudku**, se s ním **shodují v rodě, čísle a pádě**, tj. jsou rovněž v **akuzativu** (např. *Video patrem meum venire*. „Vidím, že můj otec přichází.“).

Akuzativ ve vazbě akuzativu s infinitivem

Akuzativ musí být v latinské vazbě akuzativu s infinitivem ve většině případů vyjádřený. Výjimkou jsou např. slovesa typu „přít“ nebo neosobní konstrukce.

Akuzativ se vyjadřuje i v případě, že **podmět infinitivu je totožný s infinitivem řídicího slovesa**, např.:

(Já) říkám, že (já) přicházím.

Dico me venire.

(Ty) tvrdíš, že (ty) nemůžeš přijít.

Negas te venire posse.

Pokud je řídicí sloveso ve **třetí osobě** singuláru nebo plurálu a jeho podmět je i **podmětem infinitivu**, používá latina pro jeho vyjádření **akuzativ zvrátneho zájmena se**:

Otec říká, že (on, tj. otec) přichází.

Pater dicit se venire.

Matka říká, že (ona, tj. matka) je chválena.

Mater dicit se laudari.

Pokud je řídicí sloveso ve **třetí osobě** a **podmětem infinitivu je třetí osoba jiná než podmět řídicího slovesa**, stojí v akuzativu některé **ukazovací zájmeno**, např.: *is, ea, id; hic, haec, hoc, ...*:

Otec říká, že **on** (ne otec, někdo jiný) přichází.

Pater dicit eum venire.

Matka říká, že **ona** (ne matka, někdo jiný) je chválena.

Mater dicit eam laudari.

Postup při překladu akuzativu s infinitivem

Překlad do latiny

Při překladu do latiny tedy postupujeme takto:

- zjistíme, zda česká věta podmětová či předmětová závisí na slovese, které přeložíme do latiny slovesem uvozujícím akuzativ s infinitivem
- přeložíme hlavní větu s řídicím slovesem (ve výsledné větě bude často stát na konci), např. „**Říkám**, že otec přichází.“ *Dico*
- podmět české věty vedlejší přeložíme do latiny akuzativem: „Říkám, že **otec** přichází.“ *Dico patrem*
- **přísudek** české vedlejší věty přeložíme **infinitivem**: „Říkám, že otec **přichází**.“ *Dico patrem venire.*

Výsledek: *Patrem venire dico.* nebo *Dico patrem venire.*

Překlad do češtiny

Při překladu do češtiny postupujeme takto

- zjistíme, je-li ve větě sloveso uvozující akuzativ s infinitivem a zároveň je v ní přítomen infinitiv a akuzativ, např. *Pater dicit puellas a magistro laudari.*
- přeložíme větu řídicí: *Pater dicit puellas a magistro laudari.* „**Otec říká**“
- vybereme vhodnou spojku pro připojení věty vedlejší (většinou „že“, ev. „aby“): „**že**“
- latinský akuzativ bude podmětem české věty vedlejší: *Pater dicit puellas a magistro laudari.* „Otec říká, že **dívky**“
- latinský infinitiv bude přísudkem české věty vedlejší: *Pater dicit puellas a magistro laudari.* „Otec říká, že dívky **jsou chváleny**.“
- doplníme zbývající větné členy, v uvedeném případě je vyjádřen činitel děje v pasivu: *Pater dicit puellas a magistro laudari.* „Otec říká, že dívky jsou chváleny **učitelem**.“

Výsledek: buď „Otec říká, že dívky jsou chváleny učitelem.“ nebo pro češtinu přirozeněji „Otec říká, že učitel chválí dívky.“